

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **HI-TEC SPORTS MID EUROPE s.r.o.**, se sídlem Brněnská 131/37, Žďár nad Sázavou, zastoupené JUDr. Josefem Jansou, advokátem se sídlem Riegrova 11, Olomouc, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 30. dubna 2006, č. j. 31 Ca 126/2006 – 28, č. j. 31 Ca 127/2006 – 28, č. j. 31 Ca 128/2006 – 28, č. j. 31 Ca 129/2006 – 28, č. j. 31 Ca 130/2006 – 28, č. j. 31 Ca 131/2006 – 28, č. j. 31 Ca 132/2006 – 28, č. j. 31 Ca 133/2006 – 28, č. j. 31 Ca 134/2006 – 28, č. j. 31 Ca 103/2006 – 211, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 107/2008, sp. zn. 1 Afs 108/2008, sp. zn. 1 Afs 109/2008, sp. zn. 1 Afs 110/2008, sp. zn. 1 Afs 111/2008, sp. zn. 1 Afs 112/2008, sp. zn. 1 Afs 113/2008, sp. zn. 1 Afs 114/2008, sp. zn. 1 Afs 115/2008 a sp. zn. 1 Afs 116/2008 **s e s p o j u j í** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 107/2008.
- II.** Kasačním stížnostem **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) shora označené rozsudky krajského soudu, kterými byla zamítnuta žaloba stěžovatelky na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. dubna 2006, č. j. 5816/06/FŘ 130, č. j. 5817/06/FŘ 130, č. j. 5818/06/FŘ 130, č. j. 5819/06/FŘ 130, č. j. 5820/06/FŘ 130, č. j. 5821/06/FŘ 130, č. j. 5822/06/FŘ 130, č. j. 5823/06/FŘ 130, č. j. 5824/06/FŘ 130 a č. j. 5815/06/FŘ 130. Výše citovanými rozhodnutími žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti dodatečným platebním výměrům vydaným Finančním úřadem ve Žďáru nad Sázavou (dále též „správce daně“) dne 1. září 2005, č. j. 81744/05/351912/3232, č. j. 81745/05/351912/3232, č. j. 81747/05/351912/3232, č. j. 81748/05/351912/3232, č. j. 81749/05/351912/3232, č. j. 81750/05/351912/3232, č. j. 81751/05/351912/3232, č. j. 81752/05/351912/3232, č. j. 81753/05/351912/3232 a č. j. 81626/05/351912/3232. Těmito dodatečnými platebními výměry byla stěžovatelce doměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2001 ve výši 227 616 Kč, za zdaňovací období říjen 2001 ve výši 293 932 Kč, za zdaňovací období listopad 2001 ve výši 77 544 Kč, za zdaňovací období leden 2002 ve výši 16 488 Kč, za zdaňovací období květen 2002 ve výši 107 253 Kč, za zdaňovací období červen 2002 ve výši 53 451 Kč, za zdaňovací období srpen 2002 ve výši 91 487 Kč, za zdaňovací období září 2002 ve výši 366 408 Kč, za zdaňovací období

prosinec 2002 ve výši 45 633 Kč a za zdaňovací období srpen 2001 ve výši 152 075 Kč. Celková výše doměřené daně činí 1 431 887 Kč.

Všechny kasační stížnosti podané stěžovatelkou se týkají skutkově obdobných případů, odůvodnění napadených rozsudků je totožné, stejně jako jsou totožné i kasační námitky a vyjádření žalovaného ke kasačním stížnostem. Dodatečné platební výměry byly vydány v návaznosti na stejnou daňovou kontrolu a správce daně jimi dodatečně vyměřil daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty ze stejných důvodů, výměry se vztahují k různým zdaňovacím obdobím roku 2001 a 2002. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky § 39 s. ř. s. pro spojení věcí ke společnému projednání, a proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení.

Kasační stížnosti podané stěžovatelkou dne 9. června 2008 prostřednictvím krajského soudu obsahují též návrh na přiznání odkladného účinku jednotlivým stížnostem. Stěžovatelka svůj návrh odůvodnila tím, že krajským soudem potvrzené platební výměry znamenají výrazné zvýšení daňových povinností stěžovatelky, které mohou ohrozit její ekonomickou stabilitu a vést k insolvenčnímu stavu. Stěžovatelka se navíc domnívá, že rozhodnutí je věcně nesprávné. Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 17. července 2008, aniž by se však jakkoliv vyslovil k návrhu na přiznání odkladného účinku.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že výše označené dodatečné platební výměry byly stěžovatelce doručeny dne 6. září 2005, doměřená daň byla splatná dne 6. října 2005. Odvolání proti platebnímu výměru nemá dle § 48 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků, v platném znění, (dále též „d. ř.“) odkladný účinek, platební výměr se tak stal vykonatelným dle § 32 odst. 13 d. ř. uplynutím lhůty plnění, tj. dne 7. října 2005. Zdejší soud dále po prostudování soudního spisu dospěl k závěru, že stěžovatelka nepožádala v řízení před soudem I. stupně o přiznání odkladného účinku žalobě dle § 73 s. ř. s., učinila tak teprve spolu s podáním kasačních stížností, tj. 32 měsíců po nabytí vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost zásadně odkladný účinek nemá. Aby jí mohl takový účinek přiznat, musí stěžovatelka v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že jí hrozí nenahraditelná újma. Tato svá tvrzení musí samozřejmě taktéž doložit patřičnými důkazy. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka tak může sotva uspět se svým návrhem, jestliže jej odůvodňuje tím, že napadené rozsudky jsou věcně nesprávné. Tento argument je zcela irelevantní a soud k němu nemůže přihlídnout. Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že uhrazením dodatečně vyměřené daně by jí hrozil stav insolvence, pak toto své tvrzení nikterak neprokázala. Soud k tomu doplňuje, že stěžovatelka byla povinna účtovat o dodatečně předepsané dani v účetním období roku 2005, což také nepochybně učinila. Jestliže tedy ani zaúčtování daňového závazku stěžovatelkou nevedlo k jejímu předlužení [stěžovatelka dosud nepodala návrh na prohlášení konkurzu na svůj majetek (po 1. 1. 2008 insolvenční návrh), k čemuž by byla ze zákona povinna], jeví se tento argument jako ryze účelový. Nejvyšší správní soud nadto ověřil v účetních závěrkách stěžovatelky za účetní období

let 2005-2007 založených stěžovatelkou do Sbírký listin Krajského soudu v Brně (veřejně přístupné v digitalizované podobě na www.justice.cz), že stěžovatelka i po zohlednění dodatečně vyměřené daně v účetnictví dosáhla kladného hospodářského výsledku za rok 2005 ve výši 12 397 000 Kč, za rok 2006 ve výši 5 024 000 a za rok 2007 ve výši 734 000 Kč, nerozdělený zisk minulých let činil k 31. 12. 2007 výši 44 814 000 Kč, přičemž společnost dle informací z obchodního rejstříku vznikla dne 3. června 1997. Soud nevyklučuje, že pokud by stěžovatelka byla nyní nucena uhradit naráz celou dlužnou daň, mohlo by dojít ke zhoršení její platební schopnosti vůči ostatním věřitelům. K tomu je však nutno poznamenat, že daň je splatná a dodatečné platební výměry vykonatelné již 34 měsíců, stěžovatelka ani nepožádala o přiznání odkladného účinku žalobě v řízení před krajským soudem.

Při posuzování rozhodnutí orgánů veřejné správy se uplatňuje presumpce jejich správnosti, přičemž žádné z rozhodnutí v odvolacím ani soudním řízení zrušeno nebylo. Stěžovatelku tak tíží splatný daňový závazek, který mohla během uplynulých téměř tří let postupně uhradit tak, jak jí její možnosti dovolovaly, aby se nedostala do platební neschopnosti. Pokud by jí nyní hrozila platební neschopnost, což však stěžovatelka soudu žádným věrohodným způsobem neprokázala, nesla by za takový stav odpovědnost především ona sama. Soud však zjistil z výkazu zisků a ztrát za účetní období roku 2007, že stěžovatelka dosáhla v roce 2007 tržeb ve výši 205 136 000 Kč, přičemž obchodní marže z toho činila 82 775 000 Kč. Z citovaných údajů z účetních závěrek stěžovatelky tak lze učinit závěr, že se jedná o ziskovou společnost a s ohledem na dosahované obchodní výsledky soud nenabyl přesvědčení o tom, že by uhrazení dodatečně doměřené daně uvrhl stěžovatelku do stavu insolvence.

Ze všech těchto důvodů nebylo návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasačním stížnostem vyhověno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu